

Els presos

Antònia Batlle i Cabrafiga, Molló

1.N'hi ha__ vint - i - nou pre - sos a dins__ de la pre - só, can - ten i s'a-
rei - na se'ls es - col - ta i a dalt__ del seu bal - có, més pe - tit se'n ta-
teu__ can-teu, los pre - sos, no ple - gueu per mi, no". "Com can-t(a)rí-em, se-

6

1. 2.

le - gren, la vi-da mi-a, can - tant__ u - na can - çó, la vi-da a mo(r). 2.La
la - ia, ja ple - ga la can - çó, 3."Can -
nyo - ra, no po - dem de tris - tor,

Fa un mes o tres setmanes, de pa no n'hem vist, no.
-Me'n vaig a dir (a)l meu pare, si em vol donar un do.
-Filla Margarida, quin do vol(d)ries tu?
-Pare, lo meu pare, les claus de la presó.
-Filla Margarida, aquest no l'hauràs, no,
demà serà diumenge, els penjarem a tots.
-Pare, lo meu pare, pengeu-m'hi (en) a mi i tot.
-Diries, Margarida, quin é(s) el teu aimador?
-És aquell que es diu Xicu. -Serà el primer de tots.
-I al cap de la forca, poseu-hi un ram de flors,
que (con) la gent ho vegin diran Déu t'ha perdó;
Déu t'ha perdó, Margarida, és mort(a) pe(r) l'aimador.